

Ros „Madame S. G. Hill”

of kippen- en duivenmest aanwenden, doch steeds in kleine hoeveelheid en dan liefst vermengd met compost. Ook voor eene bemesting met kunstmest is de roos zeer dankbaar. Kalk mag vooral niet ontbreken.

Roszen die alleen staan meste men zoo mogelijk in den herfst. Men verwijdere 50 cm. om den stam heen den grond en wel zoo diep, dat de wortels nog juist bedekt zijn en strooit in deze ondiepte den reeds te voren toebereiden mest, waarna men den uitgegraven grond er weer op strooit en alles flink aandrukt. In groepen staande stamroszen, die men gewoon is gedurende den winter naar den grond te buigen en van een winterdek te voorzien, bemeste men liever in het voorjaar, zoodra ze weer ontdekt zijn. Jonge groepen kan men op dezelfde wijze bemesten als alleenstaande stamroszen maar bij oudere groepen, die hare wortels reeds overal in den grond verspreid hebben, ga men liever als volgt te werk: Van het eerste gedeelte dat men bemesten wil verwijdere men den bovengrond tot bijna op de wortels, strooit in die afgraving den mest en bedekke dien met van een volgend gedeelte afgegraven grond. Op deze wijze ga men voort tot de geheele rozengroep bemest is. Op het laatst afgegraven gedeelte wordt dan de grond gestrooid dien men van het eerste gedeelte heeft verwijderd. Zodoende wordt de mest beter verdeeld en overal even diep door den grond verspreid.

Men zij vooral zeer voorzichtig met het gebruik van de spade opdat de wortels der rozen niet beschadigd worden. Zou men per ongeluk een hoofdwortel afstooten, dan zou de roos zeker onherroepelijk verloren zijn. Willen we echter onze rozen steeds in goede conditie houden en in groeikracht doen toenemen, dan mogen we ons met deze hoofdbemesting niet tevreden stellen, maar moeten deze gedurende de geheele groeiperiode van tijd tot tijd herhalen, voornamelijk dan, wanneer zich de bloemknoppen ontwikkelen en dan nog eens na den eersten bloei, voordat de zomerscheuten zich ontwikkelen. Voor deze bemestingen neme men dan vloeimest. Van te voren maakt men den grond een weinig los, opdat water en mest terstond in den grond kunnen doordringen. Door bij elke stamroos een klein kuiltje in den grond te maken, voorkomt men dat er iets wegvloeit. Men vult die kuiltjes dan weer met aarde aan ter voorkoming van verdamping, waardoor dan de uitwerking eene duurzame is. Een voornaam punt, waarmede elke rozenkweker en rozenliefhebber rekening moet houden, is wel dat de grond, waaraan hij zijne rozen toevertrouwt, vrij is van boomwortels. Zulks is zeer zeker niet het geval in de naaste omgeving van groote boomen die hunne wortels in alle richtingen verspreid hebben. Daarom geen rozen geplant bij groote boomen. Men geve ze liever een geheel vrije standplaats en plante in hare nabijheid slechts weinig en zwakke wortels makende zomerplanten. Mocht het zijn dat we juist onder hoog opgaande, groote boomen een rozengroepje of rozenpriëltje zouden wenschen aan te leggen, dan zijn we genoodzaakt zulk een standplaats niet alleen diep uit te graven en de hinderende boomwortels af te steken, maar ook te zorgen, dat de zeer spoedig weer aangroeiende boomwortels ook op den duur onze rozen, ten minste voorloopig, niet meer kunnen schaden. In de uitgegraven ruimte brenge men dus dicht aaneengesloten planken die deze van alle zijden geheel afsluiten, zoodat er geen boomwortels meer in kunnen doordringen. Dan vult men die ruimte weer met aarde aan. Zodoende zullen de boomwortels wel een soort vilt achter de planken veroorzaken, maar niet gemakkelijk in den rozenkuil doordringen. Wat is nu wel de beste onderlaag, waarop onze rozen moeten worden veredeld? Daarover zijn de geleerden en ook de ongeleerden het nog weinig eens. De meesten houden daarvoor echter de Honds- of Bottelroos (Rosa canina) wel het best geschikt.

Apeldoorn, Juni 1914.

R. TEPE.

Roszen.

Bestaat er wel een bloem die ten allen tijde zoozeer de lieveling van den mensch is geweest en het nu nog is, als de Roos? Neen voorzeker. Evenmin bestaat er ook eene cultuur waarop zich de mensch met meer energie en kunstzin heeft toegelegd dan de rozencultuur, want het is hem gelukt deze fraaiste aller bloemen te kweken in bewonderenswaardige menigvuldigheid zoowel van grootte en vorm als van kleur, zoodat het ons niet mag verwonderen dat de roos, vooral in de laatste jaren, hare hoogste zegepralen gevierd heeft en hare verbreiding enorm is. Niet alleen bij koningen en vorsten die haar in hunne lusthoven en parken veelvuldig hebben aangeplant, niet alleen in de parken en tuinen van steden en dorpen, maar ook in de tuintjes der meest eenvoudige menschen treft men haar aan. Met geringe kosten, meestal zonder eenige kosten, weten deze zich de onderlagen, waarop de edelroos veredeld moet worden, te verschaffen en eene door hen zelf veredelde roos schenkt hun wellicht nog meer genot, dan de reeds kant en klaar gemaakte veredelingen der kwekers.

Willen we echter werkelijk genot van haar hebben, zal ze een sieraad van onze tuinen zijn, dan mag er niets aan hare verzorging ontbreken. Zooals elke bloem, wil zij aan onze verwachtingen voldoen, eene haar toekomende bijzondere behandeling vereischt, zoo is dit niet het minst met de roos het geval. Het kweken van rozen, willen wij er werkelijk een voortdurend genot van hebben, verlangt onze bijzondere zorg. Al stelt zich de roos, vooral als ze veredeld is op de Honds- of Bottelroos (Rosa canina), die wij haast overal in elken grond in het wild aantreffen, met elken grond vrijwel tevreden, toch teelt de roos niet steeds even goed op elken grond. Eene voedzame, diep losgemaakte klei- of leemgrond is boven elke andere grondsoort te verkiezen. In tuinen waar deze aanwezig is, zorge men ervoor dat de voor de rozen bestemde standplaats flink diep wordt omgespit en vermengd wordt met zand en kalkpuin. Bij een goede, zorgvuldige bewerking zullen in dezen grond alle rozen welig tieren. Zandgrond is gewoonlijk veel te licht en er ontbreken de noodige voedingsstoffen in. Dezen kan men verbeteren door vermenging met verweerde klei en door eene doelmatige bemesting met stalmest of compost. Natte, koude gronden, die voor geen enkele roos deugen, kunnen veel verbeterd worden door toepassing van drainage en het laten doorvriezen en verweeren van den uitgegraven grond, waarna men ook dezen vermengt met kalkpuin of nog beter met kalkmergel, asch, compost en anderen mest. Voordat zulk een grond met rozen beplant wordt, is eene meerjarige, diepe bewerking ervan zeer aan te bevelen. Vooral houtasch komt hier voor grondverbetering in aanmerking, maar ook steenkolenasch is uitstekend, zoowel voor bemesting als voor verbetering van den grond. Ook veengrond vermeng men met genoemde stoffen. Men zorge er echter steeds voor, dat die vermenging zorgvuldig en degelijk geschiedt. Daarom is het zeer aan te raden met deze grondbemesting niet te kort voor de plaatsing der rozen te beginnen, maar een en ander reeds gedurende de wintermaanden in orde te maken. De beste mest voor rozen is wel flink verteerde koemest. Deze vereenigt alle eigenschappen in zich, die men van een goeden rozenmest verlangt, namelijk het totstandbrengen van de juiste, voor de roos noodige, voedingsstoffen en tevens losmaking en verwarming van den grond. In plaats van koemest mag men echter ook wel beer

Ros „Belle Elyonnaise”

(foto's Tepe)